

[Wilhelm]

hvor guldet skal hobes op, men de er enige om, at guldet skal hobes op, og det er jo det væsentlige.

Nå, hr. Jens Møllers hallucination punkterede ligesom alle de andre balloner på kristelighedens landsmøde; men han kom da både i søndagsaviserne og i radio og fjernsyn med sin »and«, så han er, som Muhammad Ali sagde om Gunnar Nu-Hansen, nok ikke så naiv, som han ser ud til.

Frustrationerne omkring SV-regeringen er der imidlertid, endda både i S og i V, og det skulle kun glæde os, om den faktisk revner på nuancerne, også selv om resultatet skulle blive en borgerlig sammenretningsregering.

Vi mener fortsat, at sammenrotningen over midten er den værst tænkelige mulighed set fra arbejderklassens synspunkt. Vi anser det for utænkeligt, at arbejdspladserne og fagforeningerne passivt ville tillade et borgerligt sammenrend at føre en lige så konsekvent klassepolitik til fordel for kapitalen, som tilfældet er med SV-regeringen.

Til hr. Kjeld Olesen, der snakker om alternativer, hvor fælleserklæringen fra SF, DKP, retsforbundet og VS fra sidste august endnu en gang viser sig at volde ham vanskeligheder, skal jeg kun sige, at VS har aldrig udlagt fælleserklæringen som et udtryk for, at der findes et andet flertal med en samlet alternativ økonomisk politik, men vi står ved hvert eneste punkt i fælleserklæringen. Denne enighed er aldrig kommet til kort ved afstemninger herinde, som hr. Kjeld Olesen antydede, og det er dog, hvis socialdemokratiet ellers var interesseret, et bredere grundlag på de afgørende områder, end hvad SV kan opvise. Men socialdemokratiet er ikke interesseret, og det skyldes ganske enkelt, at det er et grundlag, der ikke omfatter indkomstpolitik.

Som det efterhånden er blevet sædvane, lægges der op til sommerens psykologiske terror fra regeringens side med et par chok-rapporter om økonomien. Det økonomiske råds rapport er selvfølgelig interessant derved, at den omsider erkender indkomstpolitikens uanvendelighed til de hidtil påståede formål. Til gengæld forfalder den til et andet mirakelmiddel, devalueringen, og det er jo genialt. En devaluering, som med et snuptag vil forøge den samlede udlandsgæld med en halv snes milliarder kroner, en devaluering, som vil forringe bytteforholdet og alene på olieimporten vil betyde et yderligere bidrag

til betalingsunderskuddet på ca. 2 mia kr. årlig. Men først og sidst en devaluering, hvis hele fidus består i at udhule danske arbejderes realløn, vel at mærke så meget, at det mere end opvejer de skadevirkninger for betalingsbalancen, jeg lige har omtalt. Og det er ikke udhulinger på et par procent eller tre, der her er tale om.

Så er der budgetredegørelsen. Boligbyggeriet skal holdes nede, står der. De offentlige udgifter skal bremses, står der. Arbejdsløsheden skal øges med 30.000 frem til år 1982, står der. Men tilskuddene til erhvervslivet på 8,6 mia kr. skal fortsætte, så vidt man kan se, måske endda udvides, trods hemmeligholdt kritik fra administrationsdepartementet. Og så er disse udsigter, som fik den socialdemokratiske ordfører til at vælge at tale om alt muligt andet end regeringens politik, fremmalet, før det gik rigtig galt. Som der står i finansministerens følgeskrivelse, ser det nu langt værre ud. De ændrede forudsætninger, som det hedder, vil forværre betalingsforholdene med 2 mia kr. i år stigende til 7 mia kr.s forværring i 1982.

Finansministeren har haft kuglerammen fremme. Det er kommunernes ekspansion, der har skylden, hedder det i budgetredegørelsen. Det var som sagt for et par måneder siden. Nu har statsministeren forsøgt sig. Hele betalingsunderskuddet kan forklares ved olieprisstigningerne siden 1973, siger han. Han kunne også have sagt, at forklaringen lå i erhvervstilskuddene eller i arbejdsløshedsunderstøttelsen eller i parcelhusfradraget eller et hvilket som helst andet sted, hvor posten løber op i 8-10 mia kr. Og det bliver det såmænd ikke mindre forvrøvlet af.

Den eneste fornuftige – og skal vi sige anstændige – synsvinkel, når det drejer sig om en vurdering af betalingsunderskuddet, er, at betalingsunderskuddet er en følge af, at systemet ved tvang har forhindret 150.000-200.000 produktive mennesker i at arbejde og skabe værdier, mens man alligevel i et vist omfang tillader dem at eksistere materielt. Det er dette enorme tab af værdier, som privatkapitalismens grundlæggende mekanismer påtvinger os, der er baggrunden, ikke et overforbrug herhjemme og ikke de olieproducerende landes moderate prisstigninger. Værditabet ved den påtvungne arbejdsløshed er langt, langt større end det løbende betalingsunderskud. Det betyder selvfølgelig ikke,